

Endavant

Es constitueix el govern a l'ombra

Maragall garanteix el futur de Catalunya

Montilla propone en Tribuna Barcelona diez medidas para reformar la política

Rodríguez Zapatero fue el gran protagonista de una Festa de la Rosa multitudinaria

La Unió Europea congela els fons per als aturats a causa del cas Pallerols

SUMARI

ACTUALITAT	3-4	Maragall forma un govern a l'ombra per visualitzar l'alternativa
ACTUALITAT	6-7	Rodríguez Zapatero fue el gran protagonista de una Festa da la Rosa multitudinaria
CONGRÉS I SENAT	10-11	Els pressupostos Generals de l'Estat discriminen Catalunya en inversions
PARLAMENT	12-14	L'alternativa de Maragall s'aferma davant d'un Pujol que no governa i un Aznar
PARLAMENT	15	Els grup Socialistes-Ciudadans pel Canvi visita al grup socialista al Parlament basc
REPORTATGE	18-19	Maragall presentó en Manlleu el Pacto Local para una nueva ciudadanía
EUROPA	20-21	La Carta dels Drets Fonamentals: per a quina Unió Europea?
COMUNICACIÓ	22	Miquel Puig asume personalment la direcció de TV3
ENTREVISTA	24	Carles Flavià

NOVEMBRE 2000

NÚMERO 55

Endavant

És una publicació mensual d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Acció Política i Electoral del PSC (PSC-PSOE)

Director: Antoni Poveda

Coordinador: César Romero

Producció: Jordi Serra

Fotografia: Pepa Álvarez

Correccions: Montse Pallarès

Consell Editorial i Redacció: Vicenç Badenes, Miguel Ángel Escobar, Arseni Gibert, Miquel Iceta, Francesca Martín, Jordi Menéndez, Jordi Navarro, Jordi Nicolás, Anna Terrón, Jordi Williams

Impressió: Litografies Rosés

Dipòsit Legal: B-37.364-1987

Redacció: Carrer Nicaragua, 75-77, Barcelona 08029

Telèfon 93 495 54 00 **Fax** 93 495 54 26

Homenatge a Lluís Companys en el 60è aniversari del seu afusellament

► Lluís Companys en una instantània com a president de la Generalitat.

El diumenge 14 d'octubre es van celebrar arreu de Catalunya homenatges en memòria del que fou president de la Generalitat i del Parlament de Catalunya Lluís Companys, amb motiu del 60è aniversari del seu afusellament per les tropes del general Franco. Detingut per la Gestapo a París, Companys fou entregat el 1940 al dictador i, després d'un consell de guerra sumaríssim, assassinat al barceloní Castell de Montjuïc. El dia de l'homenatge de bon matí una delegació del Partit dels Socialistes de Catalunya, encapçalada per Pasqual Maragall i Josep Montilla, va dipositar una ofrena floral en el Fossar de la Pedrera del cementiri de Montjuïc, on hi ha la sepultura del president màrtir. Maragall va anar després a la petita localitat lleidatana d'El Terròs, on va

néixer Lluís Companys, per fer un nou homenatge al costat del monument que recorda la seva figura. En el seu parlament, Pasqual Maragall va voler reivindicar la trajectòria vital del polític català més que la seva mort, una biografia que suposa "un fil conductor entre el moviment obrer i el catalanisme", va dir, i un canvi radical en la direcció del catalanisme polític en un sentit clarament progressista. El president del PSC, mirant al futur i prenent com a exemple el propi Companys, es va referir a la Constitució com a "punt de partida" i va tornar a parlar de l'oportunitat i de la necessitat que Catalunya faci una proposta federal a Espanya. Una proposta que compta ja amb moltes simpaties i que, si és unitària, "serà tant potent que Espanya haurà d'escoltar-la".

Si vols que algú rebí aquesta revista a casa seva, omple aquesta butlleta i adreça-la a: Endavant. C/ Nicaragua, 75-77. Barcelona 08029

Nom.....
 Adreça.....
 Població.....
 C.P. Telèfon.....
 Correu electrònic.....

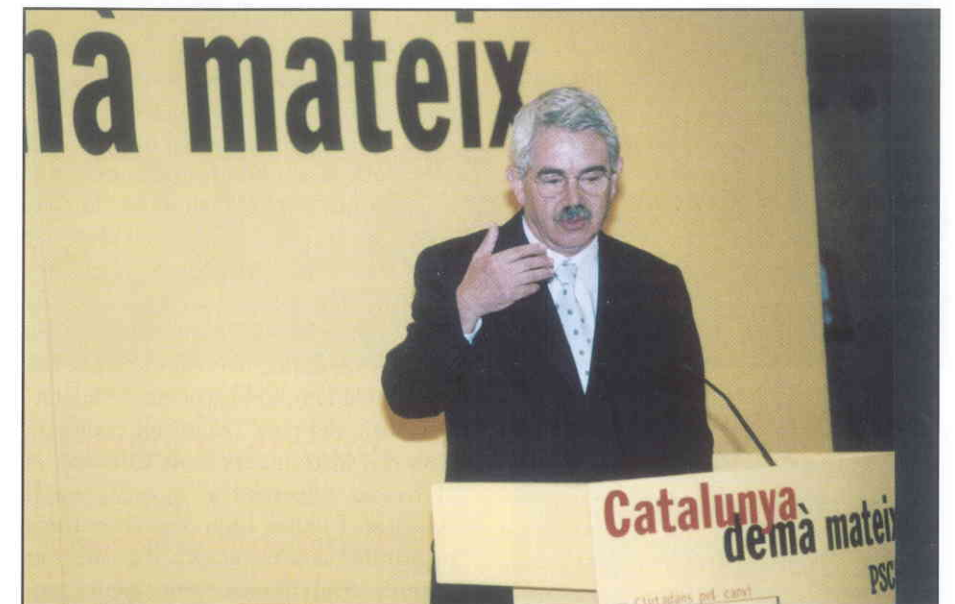
Maragall forma un govern a l'ombra i visualitza l'alternativa

Per tercera vegada des que va acceptar la candidatura a la presidència de la Generalitat, Pasqual Maragall va voler adreçar-se a tots els catalans i catalanes a les portes del curs polític per oferir-los el programa del canvi. Una conferència pública, el dijous 7 de setembre a l'Auditori de la Pedrera, va ser la forma escollida per presentar, entre altres propostes, la del Govern Alternatiu.

Davant un auditori ple i expectant Maragall, fent balanç del curs polític que tot just es deixava enrera, va constatar "la percepció més negativa, i, fins i tot, pessimista", que l'opinió pública té avui dia de la situació del país. A aquesta davallada de l'ànim col·lectiu han contribuït, va argumentar, la inflexió negativa del rumb de l'economia, l'accentuació de les dificultats del projecte de construcció europea, però, sobretot, el problema del terrorisme, que "omple de desesperança els nostres conciutadans", segons va dir el president del PSC. De la tràgica situació política que es viu al País Basc tenen molta culpa el PP i el PNB amb les seves acusacions mútues. Tots dos han generat un clima de desconfiança que té, com a greus conseqüències, "el desànim de la població i, a la vegada, la divisió dels demòcrates després de cada atemptat".

Maragall va parlar abastament de la difícil situació política a Euskadi i de les possibles vies per trobar una solució consensuada al problema

Maragall va apuntar que des de la lleialtat al govern en tant que govern, cal anar per un altre camí, calen fer moltes més coses per arribar a una solució del problema, cal una perspectiva més àmplia i amb menys prejudicis. Per resoldre la situació basca, segons Maragall és necessari que "els partits facin de partits i pensin solucions a llarg termini" i que

► Pasqual Maragall en un moment de la seva conferència del 7 de setembre.

► Corbacho, Nadal, Rangel i Montilla.

"els governs actuïn i no només parlin". El president del PSC es va mostrar també convençut que s'ha d'anar més a Euskadi per mostrar la nostra solidaritat als demòcrates bascos. En aquest sentit, Maragall va anunciar la visita del grup parlamentari Socialistes-Ciudadans pel Canvi al País Basc per reunir-se amb el grup parlamentari socialista d'Euskadi o que demanaria a la Unió Europea "una major implicació cultural, ideològica i de contactes, en general, amb el País Basc".

Balanç del govern

Després d'un any de les eleccions ens trobem, va dir Maragall, davant "un govern sense esma, desorientat i desproveït del seu respir fonamental -el fàcil recurs de dir que la culpa la té el govern de l'Estat-, perquè porta vuit anys éssent decisiu a Madrid". D'aquells resultats va sortir una situació paradoxal en què "la majoria

► Maragall va omplir l'auditori de la Pedrera.

actual no ho és, perquè la majoria minoritària no pot sinó recolzar-se en dos extrems irreconciliables” i la constatació que “l'Estatut ha estat traït en el seu esperit i en la seva lletra en mantenir un mètode electoral transitori” que només afavoreix el PP i CiU. Però, lluny de catastrofismes, Maragall va afirmar que “el país pot progressar malgrat el govern que tingui”. I això és possible gràcies a l'existència d'una alternativa que s'aferma.

Pujol presideix un govern sense esma, desorientat i desproveït del seu respir fonamental: dir que la culpa la té Madrid

En primer lloc, aquesta alternativa exigeix al govern que “tingui una estratègia, que governi de debò, que representi els catalans, tots els catalans”, en paraules de Maragall. Necessitem un govern que governi, i ara a Catalunya no el tenim. Tenim un bloqueig en el tema del finançament, retard i dependències en les inversions d'infraestructures, escàndol del transport sanitari i les cues d'espera en la sanitat i la justícia, falta d'ambició de les propostes d'escoles bressol, etc. Tenim un govern sense idees, sense projecte, sense tàctica ni estratègia, sense agenda política. Maragall va afegir, en aquest sentit, que “el poc govern que tenim l'hem introduït nosaltres en plantejar els grans temes relatius a les regles de joc o a l'estratègia econòmica o tecnològica del país”. En contrast amb l'i-

nacció del gabinet Pujol, tenim un grup parlamentari socialista que ha vitalitzat la cambra catalana, que ha marcat l'agenda política i ha denunciat el desgovern. De cara a aquest curs polític, Maragall va anunciar, però, un canvi d'accent que posarà l'èmfasi en “la confecció de les polítiques que calen per millorar”. Dos són els grans objectius: enfortir i fer visible l'alternativa, d'una banda, i, establir una agenda compartida i iniciar un diàleg necessari, d'altra. Per “fer visible la nostra capacitat de lideratge polític del país”, Maragall comptarà amb dos instruments molt valuosos: el “Govern Alternatiu” i el Consell Assessor. I l'altra línia d'acció política prioritària serà la recerca d'acords per afrontar conjuntament uns quants problemes bàsics del país: la immigració, la devolució, l'Audiovisual, el Parlament

El Govern Alternatiu de Maragall

- Conseller alternatiu d'Economia i portaveu: Joaquim Nadal
- Conseller alternatiu adjunt de Pressupostos: Martí Carnicer
- Conseller alternatiu de Governació i Interior: Antoni Siurana
- Conseller alternatiu de Presidència i Justícia: Josep Maria Vallès
- Conseller alternatiu de Política Territorial i portaveu adjunt: Oriol Nel·lo
- Consellerera alternativa d'Educació: Montserrat Duch
- Conseller alternatiu d'Agricultura, Turisme i Comerç: Ramon Vilalta
- Conseller alternatiu de Treball: Josep Maria Rañé
- Consellerera alternativa de Salut i Benestar Social: Marina Geli
- Consellerera alternativa adjunta de Sanitat: Carme Figueras
- Consellerera alternativa de Medi Ambient: Montserrat Tura
- Conseller alternatiu d'Infraestructures: Manel Nadal
- Conseller d'Universitats, Indústria i Societat de la Informació: Miquel Barceló
- Consellerera alternativa adjunta de Societat de la Informació: Teresa Serra
- Conseller alternatiu de Cultura i Audiovisual: Josep Maria Carbonell

(lleï electoral i Reglament), i la relectura de la Constitució i l'Estatut. El diàleg i l'acord en aquestes qüestions són possibles i necessaris perquè convengui a tots.

Govern del PP

El govern del PP també va ocupar part del parlament de Pasqual Maragall. La crítica central a l'aznarisme la va centrar en què no ha aprofitat la bona cojuntura econòmica per estendre els seus beneficis a tothom. Un exemple recent i sagnant és el de l'adjudicació de les llicències de telefonia mòbil de nova generació. Si en comptes d'haver-les adjudicat per 80.000 milions, les haguessin adjudicat pel seu valor de mercat, uns 4 bilions de pessetes, s'hagués pogut “abordar, per exemple, el dèficit en infraestructures del país o acabar amb el règim de peatges de les autopistes catalanes i espanyoles”. Les majories del PP tampoc no han volgut o no han sabut, va dir Maragall, “trobar noves vies en les qüestions relatives a la convivència entre els pobles d'Espanya”. També han fet “un mal plantejament dels temes de la violència”, va apuntar. Una violència entesa en un sentit ampli -terrorista, al carrer, juvenil, domèstica i de gènere, etc...- que es podria prevenir en molts casos si el govern de l'Estat tingués la suficient sensibilitat com per “confiar la seguretat, la dignitat i la bona marxa dels barris als municipis”. Fet que es concreta en la devolució de competències i en la provisió suficient de recursos.

Montilla habló sobre “Las reformas para una nueva política” en Tribuna Barcelona

Presentado por el alcalde de Barcelona, Joan Clos, el primer secretario del PSC, Josep Montilla, dio una conferencia sobre “Reformas para una nueva política” el lunes 30 de noviembre en el foro Tribuna Barcelona. Ante una audiencia de más de 300 personas, Montilla planteó nuestras propuestas para reconciliar a la sociedad con la política.

El proyecto socialista continúa siendo vigente y necesario”, afirmó rotundamente Montilla al inicio de su alusión, ya que, arguyó, su razón de ser, la permanencia de la injusticia en el mundo, sigue siendo una realidad. Continúa también viva por tanto “la dicotomía entre el pensamiento dominante, el pensamiento único, y una alternativa socialista, de izquierdas y progresista”.

Pero la política entendida como programa de reformas para dar soluciones a los viejos y nuevos problemas de la sociedad está en crisis. Una crisis de la democracia atribuible, tal como apuntó el primer secretario del PSC, a cinco motivos: la pretendida victoria del pensamiento único, la falta de proximidad entre representantes y representados, la corrupción, la distancia entre las preocupaciones de los políticos y las preocupaciones de los ciudadanos, y la creciente falta de eficacia de la política. Para hacer realidad el retorno a la política Montilla apuntó las tres líneas fundamentales por donde ha de ir la respuesta. En primer lugar, afirmó, “hay que hacer de Europa nuestra gran empresa colectiva”, a lo que hay que añadir “un refuerzo del diálogo y del debate ideológico” y, en tercer lugar, “desarrollar hasta sus últimas consecuencias el principio de proximidad”. En este contexto de necesaria mejora de la calidad de nuestra democracia el primer secretario del PSC propuso un paquete de diez medidas que expresan el compromiso de los socialistas “en la reconciliación de la política con los ciudadanos”. “Con propuestas como éstas -afirmó Montilla- queremos contribuir a la reforma de la política española” y, al mismo tiempo, “aportar innovaciones al proyecto socialista español que encabeza José Luis Rodríguez Zapatero”. Montilla no quiso finalizar su conferencia sin referirse a la realidad política catala-

► El primer secretario del PSC en un momento de su conferencia en Tribuna Barcelona.

Montilla no descartó nuevas elecciones si sigue la actual parálisis del Govern y el deterioro de las relaciones entre CDC y UDC

na, caracterizada por “la debilidad del gobierno, que se ve agravada -además- por la crisis que vive la coalición entre CDC y UDC, originada por la lucha por el liderazgo que ha de conducir el post-pujolismo”. El diagnóstico no puede ser más pesimista. Según el líder socialista, “hoy Catalunya tiene un gobierno que gestiona, y en muchos casos malgestiona, pero no gobierna”. “Catalunya no se puede permitir el lujo de perder más tiempo y más oportunidades”, por lo que, añadió Montilla “o bien se estabiliza una mayoría parlamentaria sólida, o bien se llega a acuerdos sobre los grandes temas de país” o bien Pujol habrá de convocar nuevas elecciones, una circunstancia que no hay que descartar si sigue la actual situación de no gobierno así como de sumisión de CiU al PP.

Las diez propuestas de Montilla para reformar la política

1. Reforma de la actual ley electoral española.
2. Aprobación de una ley electoral catalana.
3. Nueva ley de partidos políticos.
4. Elección directa de los alcaldes.
5. Creación de mecanismos efectivos para incentivar la participación de la mujer en la vida política.
6. Reforma de la ley de financiación de los partidos políticos.
7. Reforma del Senado para convertirlo en un auténtica cámara de representación territorial.
8. Reforma de la justicia.
9. Creación de un Consejo Superior del Audiovisual de ámbito estatal.
10. Creación de una nueva comisión parlamentaria para evaluar la idoneidad de los candidatos a cargos institucionales.

Rodríguez Zapatero fue el gran protagonista de una Festa de la Rosa multitudinaria

Una ola de entusiasmo y admiración despertó el nuevo secretario general del PSOE entre las cerca de 20.000 personas que acudieron el domingo 17 de septiembre a la Pineda de Gavà para celebrar la Festa de la Rosa. La sintonía que hay entre Rodríguez Zapatero y el PSC quedó nuevamente de manifiesto.

► J. L. Rodríguez Zapatero convenció a todos con su discurso.

Después de la decepción que supuso el año pasado la no celebración de la fiesta a causa de las inclemencias meteorológicas, el domingo 17 de septiembre las cerca de 20.000 personas que abarrotaron las instalaciones de La Pineda de Gavà, se resarcieron con creces del infortunio de 1999. Se respiraba ilusión y esperanza en el ambiente, así como mucha expectativa por la presencia del nuevo y flamante secretario general del PSOE.

Al son de una sardana, el primer secretario del PSC, José Montilla, fue el encargado de abrir el fuego desde la tribuna de oradores. Montilla levantó el entusiasmo del numeroso público al referirse a Pasqual Maragall y José Luis Rodríguez Zapatero como los futuros presidentes de la Generalitat y del gobierno español respectivamente. La solidez de nuestros aspirantes contrasta, comentó Montilla, con la indefinición de PP y CiU a la hora de dedicarse por sus candidatas. Aznar es más que probable que repita como cartel electoral, mientras que en Catalunya lo más posible es que Artur Mas y Josep Piqué encabezaran las listas convergente y popular. Mas, dijo Montilla, es el Conseller que en 1996 pactó con el PP un ruinoso acuerdo

Josep Montilla: "Aznar y Pujol representan el pasado, nosotros -refiriéndose a Zapatero y Maragall- somos la alternativa de mañana mismo"

de financiación que nos hace perder a los catalanes 17.000 millones de pesetas al año, mientras que Piqué, representante de un partido con una presencia fantasma en Catalunya, tiene como principales méritos cívicos el hecho de no pagar sus multas de tráfico o su conocida "habilidad" para optimizar fiscalmente sus ingresos.

"Aznar y Pujol representan el pasado, nosotros la alternativa de mañana mismo" afirmó el primer secretario del PSC. Los socialistas tenemos "ideas, ilusión, propuestas y un líder" para conseguir que España vaya bien para los "agricultores, los transportistas, los trabajadores, los emprendedores o los parados" y no sólo para "Telefónica, Endesa o los ministros

Maragall no quiso perder la oportunidad de la presencia de Zapatero para hacer referencia al nuevo federalismo que irá calando poco a poco en el resto de España

catalanes" como sucede ahora, apuntó. Pasqual Maragall fue el siguiente en tomar la palabra para decir, refiriéndose al propio evento, que "no hay Diada de Catalunya completa si después no hay Fiesta de la Rosa", porque, añadió, "Catalunya es cada uno de sus ciudadanos, venga de donde venga". El presidente del partido no quiso perder la oportunidad de la presencia de Zapatero para hacer referencia al nuevo federalismo que sin duda irá calando poco a poco en el resto de España. Una visión federalista, desde Catalunya, dirigida a una "España amiga y plural, que defiende la identidad de cada uno y la unión de todos". Maragall también hizo un repaso a los asuntos de actualidad política para criticar al gobierno del PP en asuntos como el concurso de licencias para la nueva telefonía móvil, el aumento del precio de los carburantes, la inexistente política de inmigración o la falsa polémica de las matrículas de los vehículos.

Un José Luis Rodríguez visiblemente impresionado y emocionado empezó su parlamento dando las "gracias por el apoyo y el afecto que me habéis dado, me siento cerca de vosotros, siento a Catalunya", para, a continuación, recoger el capote lanzado por Maragall y recordar su apuesta compartida por "una España plural, distinta, moderna, avanzada y líder en Europa". El cambio tranquilo que propone el secretario general del PSOE, según explicó,

supondrá una transformación profunda del país de la envergadura de la que acometieron los sucesivos gobiernos de Felipe González, una transformación que será liderada por los más jóvenes pero desde el "respeto a una historia -la del proyecto socialista- que siempre ha sido de cambio y de progreso". El cambio tranquilo empieza por ejercer una oposición leal, rigurosa pero correcta en las formas.

Desde la perplejidad que supone que sea precisamente la oposición la que pida "consenso y diálogo", el líder socialista se comprometió a "darle ejemplo a Aznar de cómo se sirve al país siendo una oposición útil a la sociedad", para añadir a continuación que "no repetiremos lo que ellos hicieron con Felipe González". Esta oposición útil pasa, como ya se está haciendo, por denunciar lo que ocurre en este país: la acumulación de todo el poder en muy pocas manos, la ausencia de una auténtica agenda social en el gobierno o la estrechez, cada vez más grande, del traje de la economía.

El cambio tranquilo que propone el nuevo secretario general del PSOE, según explicó, supondrá una transformación profunda del país parecida a la de 1982

El nuevo proyecto socialista "reivindica la solidaridad", dijo Zapatero, por lo que "hay que ir a por más conquistas sociales". El secretario general del PSOE esbozó algunas de las principales prioridades del partido: conseguir que más mujeres trabajen y con igual sueldo que los hombres, mejores pensiones para las viudas, acabar con la siniestralidad y la precariedad en el trabajo, mejorar la sanidad y educación públicas, devolver poder a la sociedad, y ganar los valores desde la cultura, ya que si "para la derecha, los valores cotizan en bolsa -explicó-, para la izquierda los valores cotizan en el corazón". Zapatero quiso cerrar su brillante intervención con un mensaje optimista y de futuro: "Hemos empezado una nueva etapa cargada de ilusiones y de esperanzas, un proyecto que haremos con la mayoría de la sociedad, los mejores días de nuestra vida están por venir".

► Final del acto político.

► No faltaron las migas ni el "rom cremat".

► Josep Montilla.

► J.L. Rodríguez Zapatero

► La Pineda se llenó a rebosar.

Es renoven les comissions executives de federació i els membres del Consell Nacional

La cohesió i el consens han marcat els congressos i les assemblees que han fet les diverses federacions i agrupacions del partit per escollir les noves comissions executives i els membres del Consell Nacional. La federació de les comarques gironines, que va celebrar el seu congrés a Olot, té com a nova primera secretària la diputada al Parlament Marina Geli i com a president Joaquim Nadal. Josep Zaragoza repeteix com a primer secretari del Baix Llobregat amb una comissió executiva molt renovada i on 16 dels seus 25 integrants són dones. Clemente Murillo va ser reelegit com a primer secretari de la federació de l'Hospitalet i dirigirà una executiva de 22 membres i amb un 40% de cares noves.

El congrés de la federació de Barcelona va renovar Joan Clos i Antoni Santiburcio en els seus càrrecs de president i primer secretari respectivament, mentre que Joan Ferran -viceprimer

► Joan Ferran, Antoni Santiburcio i Joan Clos

secretari- i Jordi Hereu -secretari d'organització- estrenen responsabilitats. A la federació del Garraf-Penedès el diputat al Parlament Roberto Labandera va ser reelegit primer secretari mentre que al Vallès Oest i al Vallès Occidental Sud Carles Canongia i Josep Vilaró s'estrenen en la màxima responsabilitat. La resta de federacions han escollit els

següents primers secretaris: Jaume Antich (Terres de l'Ebre), Esteve Terrades (Maresme), Josep Maria Coll (Vallès Oriental), Bartolomé Muñoz (Barcelonès Nord), Joan Roma (Bages-Solsonès-Berguedà), Teodoro Romero (Anoia), Miquel Arisa (Osona) i Xavier Sabaté (comarques de Tarragona).

Conferència del PSC sobre las políticas sanitarias en la actualidad

► Carme Figueras.

El sábado 28 de octubre el PSC organizó una conferencia sobre "Las políticas sanitarias en el año 2000" en el hotel Barceló Sants de Barcelona. Entre otros oradores, intervinieron José Ignacio Cuervo, concejal de salud pública en Barcelona, y Carme Figueras, diputada- portavoz de sanidad en el Parlament.

Patricia Ireland va parlar amb les dones socialistes a la seu central

► Patricia Ireland i Lourdes Muñoz, secretaria de la dona del PSC.

El dissabte 7 d'octubre l'advocadessa nord-americana Patricia Ireland -presidenta de NOW, l'organització feminista més important i reconeguda als Estats Units- va parlar a la seu central sobre "Dona i poder a la política" en un esmorzar-col.loqui organitzat per la Secretaria

de la Dona del PSC. Ireland va ser la impulsora l'any 1992 de la manifestació "La Marxa per la Vida de les Dones", amb la participació de més de 750.000 persones. Ha publicat també diversos llibres, entre els quals destaca "What Women Want".

Maragall ganaría ampliamente las elecciones autonómicas

El PSC adelanta electoralmente a CiU y a PP según los últimos sondeos publicados

Cuando se cumple un año de las últimas elecciones autonómicas, Pasqual Maragall sigue siendo el candidato preferido por los catalanes para presidir el gobierno de la Generalitat. Así lo revelan dos sondeos publicados recientemente, uno de la empresa Vox Pública para El Periódico de Catalunya y otro de la firma Opina para el diario La Vanguardia.

Según la encuesta publicada por El Periódico el viernes 10 de noviembre a la pregunta de *¿a quién preferiría como próximo presidente de la Generalitat?*, un 51'4% de los encuestados preferiría a Maragall por un 28'2% que optaría por Duran i Lleida, mientras que sólo un 22'6% se inclinaría por el actual secretario general de CDC, Artur Mas, si éste fuera el candidato de CiU, por un 54'6% que daría su apoyo al líder socialista.

En la encuesta de Opina para La Vanguardia, el PSC amplía a un punto la ventaja que tiene sobre CiU, que retrocede ligeramente

Nada menos que 32 puntos de diferencia sobre Mas y 23 sobre Duran i Lleida lleva Pasqual Maragall según este sondeo de Vox Pública para El Periódico. La citada encuesta, además, da la misma puntuación (6'4) a Maragall y Pujol, y, en cuanto a intención de voto, predice un empate entre CiU (37'7%) y PSC (37'6%). En otra encuesta hecha por la empresa Opina para La Vanguardia, publicada el domingo 12 de noviembre, Maragall aventaja a Pujol en cinco puntos como presidente preferido, mientras que la distancia, siempre

► Pasqual Maragall.

► Josep Montilla.

Según el sondeo de La Vanguardia, Maragall aventaja a Pujol en cinco puntos, en once a Duran i Lleida y en dieciséis a Mas

favorable al presidenciable socialista, es de más de once puntos con respecto a Duran i Lleida y de dieciséis con respecto a Mas. Está claro que los electores creen que ni Artur Mas ni Duran i Lleida pueden ganar a Pasqual Maragall.

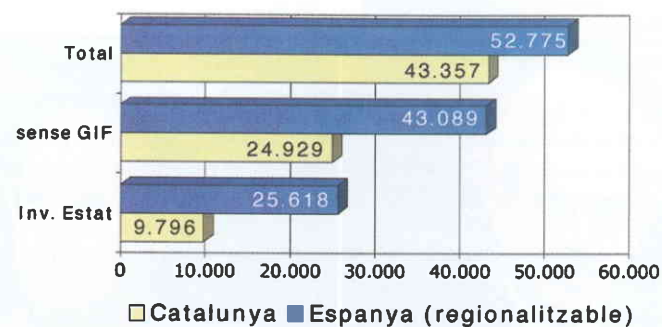
En lo que hace referencia a la intención de voto que detecta la encuesta de Opina para La Vanguardia, el PSC amplía a un punto la ventaja que tie-

ne sobre CiU, que retrocede ligeramente. El PSC, según el sondeo, obtendría el 37% de los votos si fueran hoy las elecciones (obtuvo un 37'8% en los comicios de 1999) y CiU el 36% (por el 37'7% que consiguió el año pasado). Por lo que respecta a la intención de voto en Catalunya en unas elecciones generales, el PSC pasaría del 34'1% que obtuvo en marzo de 2000 a un 36%, mientras que CiU y PP bajarían sobre los dos puntos. Un 41'2% de los catalanes preferiría que José Luis Rodríguez Zapatero fuera el próximo presidente del gobierno por sólo un 21'5% que le gustaría que lo fuera José María Aznar. Mientras que el secretario general del PSOE recibe una puntuación de 5'6, el actual presidente del gobierno suspende en Catalunya con una nota de 4'4.

Els Pressupostos Generals de l'Estat discriminen Catalunya en inversions

PP i CiU discriminaran Catalunya. La participació de la inversió pública a Catalunya en el total d'Espanya (regionalitzable) és del 12,67%. Tanmateix, la inversió directa de l'Estat només representa el 5,9%. Aquest percentatge és un record de mínims en la història de la inversió directa de l'Estat a Catalunya.

INVERSIONS P.G.E. 2001 pessetes per habitant

Total = Estat + sector públic empresarial + OOAA
GIF: Gestor d'Infraestructures Ferroviàries

► Gràfic comparatiu de la inversió prevista.

Les inversions de l'Estat previstes en els PGE, en pessetes per càpita, a Catalunya són molt inferiors a la mitjana estatal, tot considerant només les inversions regionalitzables. En total, es preveu una inversió a Catalunya de 43.357 pta/habitant (d'acord amb dades de població del 1998), el que suposa el 82,15% de la mitjana estatal, de 52.775 pta/habitant.

Si eliminem les inversions del GIF, concentrades en l'AVE en la seva pràctica totalitat, la diferència entre Catalunya i Espanya és encara més notable. La inversió a Catalunya (sense AVE) és de 24.929 pta/habitant, el que suposa el 58% de la mitjana estatal, de 43.089 pta/habitant. La diferència encara és més gran si només mirem les inversions directes de l'Estat, les que es financien íntegrament amb els PGE: a Catalunya es preveuen invertir 9.796 pta/hab., xifra que suposa el 38% de la mitjana estatal, que és de 25.618 pta.

La comparació més rellevant entre

La inversió a Catalunya (sense comptar l'AVE) és de 24.929 pta/habitant, el que suposa el 58% de la mitjana estatal, de 43.089 pta/habitant

Catalunya i altres CCAA és la que es fa amb les CCAA de règim comú que no reben Fons de Cooperació Interterritorial. En aquest sentit, Catalunya és la comunitat que tindrà menys inversió relativa en pta/hab. Això és així sigui quin sigui el tipus d'agregació d'inversió que es consideri (total, total sense GIF o només la directa de l'Estat).

La comparació en pta/hab. entre Catalunya i Madrid és desoladora. Si mirem el total de la inversió, la inversió relativa a Madrid és 1,85 vegades la de

Amb aquesta baixa inversió s'accentuaran els problemes de congestió del transport a l'àrea metropolitana i de vertebració viària interna del país

de Catalunya. Si no considerem l'AVE, la inversió a Madrid és 2,95 vegades la de Catalunya. Finalment, si només considerem la inversió directa de l'Estat, la inversió a Madrid és 3,85 vegades la de Catalunya.

La inversió relativa al PIB és molt baixa, molt inferior a la del conjunt d'Espanya. La inversió regular, la d'efectes estructurals a Catalunya, paga els efectes de l'augment de la inversió singular de l'AVE. S'accentuaran els problemes de congestió del transport a l'àrea metropolitana i de vertebració viària interna del

► Pasqual Maragall.

país. La inversió en carreteres baixa el 26%. La inversió en ferrocarril convencional baixa el 17%. Dins d'aquesta és especialment forta la reducció de la inversió en rodalies, que baixa el 21%. Les inversions a l'aeroport de Madrid i de Barcelona continuen molt descompensades: el 2001 la inversió a Madrid serà 3,7 vegades superior a la de Barcelona. Això fins i tot supera el desequilibri del 2000, quan Madrid era 3,5 vegades Barcelona. Entre 1997 i 2001, en aeroports la relació Madrid-Barcelona és de 5 a 1

Les inversions a l'aeroport de Madrid i de Barcelona continuen molt descompensades: el 2001 la inversió a Madrid és 3,7 vegades superior a Barcelona

La política d'infraestructures del govern central continua priorititzant la comunicació barata en diners i en temps entre Madrid i València, accentuant el desavantatge entre Barcelona i València. La inversió total a Catalunya creix poc més del 26% en termes nominals, i entorn al 22% en termes constants. En el conjunt d'Espanya, la inversió total creix el 23,4% (el 10,3% la de l'Estat i el

44,3% la del sector públic empresarial). Per tant, el creixement de la inversió a Catalunya és poc superior al creixement a tota Espanya, i a més es basa en un creixement més fort de la inversió del sector públic empresarial, que només es financia públicament en una part. Si no es compta l'AVE, el creixement de la inversió a Catalunya és molt més baix. De fet, sense AVE i AENA la inversió es redueix en termes reals.

La participació de la inversió pública a Catalunya en el total d'Espanya (regionalitzable) és del 12,67%. Tanmateix: la inversió directa de l'Estat només representa el 5,9%. Aquest percentatge és un record de mínims en la història de la inversió directa de l'Estat a Catalunya.

► Algunes obres porten anys paralitzades.

El nivell de realització de la inversió de l'Estat a finals d'agost de 2000 era del 30%. La diferència entre inversió prevista i inversió efectiva és molt gran

La inversió del sector públic empresarial (finançada bàsicament per taxes dels usuaris) representa el 19%. El nivell de realització de la inversió de l'Estat a finals d'agost de 2000 era del 30%. La diferència entre inversió prevista i inversió efectiva és també molt gran.

El PSC rebutja els continguts del Plan Hidrológico Nacional del Govern Aznar

El govern del Partit Popular, convençut que a Catalunya hi sobra aigua, es proposa cobrir tots els déficits de les conques mediterrànies amb l'aigua de l'Ebre Català. I es planteja resoldre'l amb un gran transvasament del riu Ebre de fins a 1.000 Hm³/any, dels quals 190 anirien a cobrir el déficit de les conques internes de Catalunya. Per a la Comunitat Valenciana se'n reserven 300, per a Múrcia 400 Hm³ i per a Almeria, 100. El grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el PSC rebutja els continguts actuals del PHN presentat pel Govern del PP perquè és injust i abusiu fer

carregar sobre el riu Ebre la solució a tots els déficits hídrics d'Espanya. Els transvasaments necessaris s'han de fonamentar en la solidaritat entre conques i l'equitat entre les possibles conques cedents. A més a més el projecte del govern d'Aznar no garanteix que l'aigua es tracti com un recurs estratègic i no com una simple mercaderia. El PHN també ha de reconèixer el déficit hídric de les conques internes i ha d'establir els mecanismes financers necessaris per a resoldre'l. El Govern de la Generalitat ha de manifestar públicament el desig de corregir el tracte que ha donat a les Terres de l'Ebre, assumir la seva defensa com a

ciutadans de Catalunya i acceptar els compromisos que es deriven d'un Pacte Català de l'Aigua. Els socialistes impulsarem un procés de debat i reflexió per tal de consensuar, tant a Catalunya com en el conjunt d'Espanya, els continguts d'un Nou Pla Hidrològic Nacional. El Pacte Català de l'Aigua ha de ser un acord que sorgeixi de les propostes dels ciutadans de les Terres de l'Ebre, que han de recollir les administracions i que ha de permetre superar la marginació política i l'oblit de propostes d'inversió i de desenvolupament econòmic a que han estat sotmeses els ciutadans i les ciutadanes d'aquest territori.

L'alternativa de Maragall s'aferma davant un Pujol que no pot aturar l'agonia de CiU

El debat de política general que va tenir lloc al Parlament la primera setmana d'octubre, va confirmar el que diem els socialistes des de fa mesos: Pujol no governa, "va tirant". Davant d'aquesta paràlisi del govern, Maragall va proposar un ampli acord per als temes de país i quatre prioritats -economia, educació, entorn i estabilitat- que si Pujol no vol impulsar, ho farem nosaltres des del govern alternatiu.

► Pasqual Maragall durant la seva intervenció al debat de política general.

El gran perill de Catalunya és quedar atrapada "entre un govern que no governa i un altre que governa en la direcció equivocada", i per això Maragall, en la seva intervenció davant el ple del Parlament en el debat de política general, va emplaçar Pujol a canviar d'estratègia. "O s'estabilitza una majoria parlamentària -li va dir a Pujol- o s'obre un període d'amplis acords sobre qüestions bàsiques que evitin la perllongació de la pèrdua de temps per Catalunya". Tot menys -el país no pot perdre més oportunitats- continuar instal·lats en un "anar tirant" i anar tapant la inacció i la ineficiència del govern amb "la lectura de la guia Telefónica d'inversions i plans estratègics", que normalment responen a "programes antics i endarrerits". Maragall va recordar Pujol que aquest va prometre feia un any més poder i més diners per Catalunya. No només no ha

Maragall: "O s'estabilitza una majoria o s'obre un període d'amplis acords sobre qüestions bàsiques per a Catalunya"

aconseguit això, sinó que "els seus problemes són també de mala gestió". Aquest no govern de CiU està tenint greus costos per als catalans. En el terreny econòmic, per exemple, és prou evident que la manca de política industrial està fent que Catalunya perdi capacitat de decisió en sectors estratègics com ara l'energètic o el de les telecomunicacions. En la qüestió de l'aigua, Maragall va advertir molt seriosament sobre el "perill d'obrir un conflicte inter-

La manca d'inversió en infraestructures de tot tipus és un altre "problema endèmic", va dir Maragall, d'aquest govern

territorial de conseqüències molt negatives" amb una proposta de Pla Hidrològic que va qualificar com a "ambientalment insostenible, políticament conflictiva i socialment injusta", i amb mesures desproporcionades com la de transvasar 100 Hm³ de l'Ebre. Respecte a la política de l'aigua Pujol fa "qualsevol cosa menys assumir el risc de governar", va explicar el líder socialista.

La manca d'inversió en infraestructures és un altre "problema endèmic", va dir Maragall, d'aquest govern. És inacceptable que Catalunya ocupi el número 123 en el rànquing sobre dotacions ferroviàries d'entre 168 regions europees. La pregunta és si el govern està en condicions de garantir que l'AVE arribarà a Barcelona i a la frontera francesa en el 2004 o si l'ampliació de l'aeroport i l'execució del Pla Delta seran algun dia una realitat. "Les mancances en infraestructures i la recerca afecten la competitivitat de la nostra economia, la qualitat del nostre medi ambient, la bellesa dels nostres paisatges i també, és clar, la qualitat de vida dels nostres conciutadans", apuntà Maragall. Respecte a la qualitat dels serveis públics Maragall va manifestar la seva enorme preocupació per "les llistes d'espera en sanitat i justícia" i per la situació de l'educació en el nostre

país. A l'incompliment de la promesa de crear 30.000 places d'escoles-bressol en cinc anys s'afegeix el fet que encara hi ha 20.000 alumnes escolaritzats en les 780 aules prefabricades que hi ha arreu del territori, un problema que serà encara més difícil d'eradicar "amb la paulatina disminució de consignacions per a inversions escolars, que han passat de 14.200 milions l'any 1999 a 10.900 l'any 2000", tal com va dir Maragall.

Maragall va fixar les quatre grans prioritats que haurien de guiar l'acció de govern: economia, educació, entorn i estabilitat

Per sortir d'aquesta situació va fixar les quatre grans prioritats que haurien de guiar l'acció de govern: economia, educació, entorn i estabilitat. En el primer àmbit cal definir, segons Maragall, "una estratègia econòmica catalana" que ens faci recuperar la posició de lideratge respecte Espanya i Europa. Aquesta estratègia ha de passar per "millorar la política d'inversions en infraestructures bàsiques i en R+D" juntament amb una política de foment empresarial". L'aposta que els socialistes fem per l'educació és tan essencial que Maragall va deixar molt clar que el nostre progrés social i econòmic dependrà de "la nostra capacitat de formar-nos i qualificar-nos". Per això, a banda de les mancances esmentades, abans cal posar fil a l'agulla en programes que millorin aspectes tan substancials com ara la formació dels sectors socialment més febles, la formació i suport als mestres o la qualificació tecnològica de la població. La tercera prioritat esmentada per Maragall va ser l'entorn, ja que hi ha actualment una gran quantitat de petits conflictes sobre els usos del territori i el medi ambient que tenen tots un denominador comú, "la renúncia del govern a exercir el planejament, a mediar entre les parts, a fer valer l'interès general", va dir el president del PSC. Com a última gran línia d'orientació política, el líder socialista va apuntar la necessitat de "donar estabilitat i seguretat als nostres conciutadans" sobre la

► Duran i Mas, una pugna cada vegada més forta.

base d'un "nou acord social" que assegurés pensions, sanitat o protecció contra l'atur per a tothom, però que també sigui capaç d'encarar bé els reptes de garantir els drets dels immigrants, uns barris dignes i una adequada assistència a les famílies. Aquesta necessitat de protecció social s'ha de seguir contemplant "com un bé públic i no com un bé privat" i des de la defensa d'un esquema de valors que afegixi a la triada tradicional de llibertat, justícia i solidaritat valors com ara la identitat, la cohesió, la subsidiarietat o l'esperit de risc.

El president del PSC va insistir sobre la seva oferta d'acord en els grans temes de país i sobre la proposta catalana a Espanya

A aquesta proposta dels quatre grans eixos sobre els quals ha de pivotar la política del govern, Maragall va insistir en la seva oferta d'acord en els grans temes de país i sobre la proposta catalana a Espanya. Acord, en primer lloc, per encarar la qüestió de la immigració des d'una perspectiva no electoral i sobre la base d'unes polítiques actives d'inserció que han de ser protagonitzades pels ajuntaments. Acord per a "la devolució de poders als ajuntaments i l'organització territorial de Catalunya", com va apuntar Maragall. Acords també per avançar més en la modernització de l'espai audio-

visual de Catalunya i per aprovar un a llei electoral que, tal com va dir el líder socialista, "ja no pot esperar més" i ha de ser feta sobre la base de "garantir la proporcionalitat del sistema, una adequada representació territorial i la proximitat dels electes als electors". Aquests quatre grans pactes possibles i necessaris han de tenir el seu corolari en consensuar una proposta catalana a Espanya que Maragall va definir en els següents termes: "un ampli acord a Catalunya per parlar amb una sola veu i amb capacitat de trobar, en la resta d'Espanya, la complicitat d'aquells que creuen en l'Espanya plural". Una idea que neix també de la convicció, segons Maragall que "Espanya espera un missatge de Catalunya" i que "si Catalunya no comença a construir, amb tots els altres, l'escenari de l'Espanya plural, no ho farà ningú, o al menys no ho farà ningú millor que nosaltres". I la primera fita, en aquest sentit, serà pactar un bon sistema de finançament.

Maluradament Pujol no va voler escoltar les propostes sensates de Maragall i es va estimar més rebre el suport del PPC per aturar una proposta de resolució conjunta de tots els partits d'esquerra presents al Parlament de Catalunya -PSC, ERC i IC-V- on es demanava, entre altres coses, la reforma de l'Estatut i, si fos necessària, la revisió també de la Constitució davant "la necessitat d'un reconeixement efectiu del caràcter plurinacional, pluricultural i plurilingüístic de l'Estat espanyol".

César Romero

Solidaritat amb els demòcrates bascos

Les primeres paraules de Maragall en el debat de política general van ser per "refermar el nostre compromís contra el terrorisme, contra la violència". Un dels problemes, va subratllar, que més ens preocupem als espanyols i als catalans. El president del grup parlamentari va insistir en la necessitat de la unió de tots els demòcrates bascos sobre unes bases noves, que ajudin a trobar el camí de la solució. "Tanta sang vessada ha d'haver servit per a alguna cosa trascendent", va dir referint-se a l'enorme dolor de les víctimes de la violència. Per això, va afegir, "solament el futur pot donar sentit a aquest passat". Un futur d'esperança, diàleg i pau.

El govern ja ha superat l'endeutament previst per a aquest any

Els desequilibris pressupostaris continuen fent créixer l'endeutament. El pressupost per al 2000 especificava que, en tot l'any, el govern de Pujol només s'havia d'endeutar en 20.562 milions de pessetes més, i la liquidació a 30 de juny reflecteix que l'endeutament a llarg termini ja és de 28.514 milions. L'endeutament total de la Generalitat, inclòs el de curt termini, ja ha arribat als 75.000 milions. En el cas del dèficit, la previsió pressupostària és de 7.882 milions, sense considerar les entitats autònomes administratives.

A finals de juny el dèficit comptabilitzat per aquest concepte ja era més del doble, és a dir, 18.192 milions. Tant el dèficit com l'endeutament de la Generalitat es situen, segons les dades liquidades del primer semestre, fora dels límits previstos en el pressupost de l'any 2000, d'acord amb les dades d'execució del pressupost que el govern ha facilitat al Parlament. Aquestes quantitats no inclouen l'increment de l'endeutament a curt termini que, segons

► Joaquim Nadal.

les mateixes dades, s'hauria incrementat en 46.209 milions. La disbaixa en l'endeutament i el dèficit contrasten amb la migradesa de les inversions. El volum d'inversions bat tots els rècords i es situa en el punt més baix de la seva història. Només un 8.6% de les despeses no financeres s'ha destinat a despeses de capital, davant de l'11.1% de l'any passat o el 15.6% del 1993.

Europa congela els fons per als aturats a causa del cas Pallerols

El PSC va presentar una moció en el ple del Parlament per a què el president de la Generalitat, Jordi Pujol, fes públic un informe sobre les gestions dels fons ocupacionals de la UE els anys 1998 i 1999. El diputat socialista i conseller de Treball a l'ombra Josep Maria Rañé va afirmar que és necessari que Pujol "reconegui que ha tingut un descontrol en la gestió dels fons europeus i no ha entregat la documentació a Brussel·les, fet pel qual ha d'establir més control i més seguretat".

Com ho demostra el cas dels fons socials europeus, les discrepàncies entre CDC i UDC són cada vegada més fortes

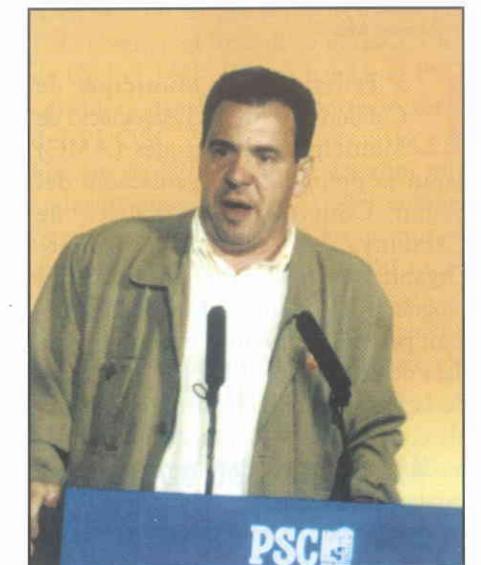
El dirigent socialista va fer aquestes declaracions després de conèixer la notícia que la UE ha confirmat la suspensió cautelar de la totalitat de la partida del Fons Social Europeu (FSE) corresponent a Catalunya l'any 1999, uns 9.650 milions de pessetes, per manca d'informació per verificar l'existència o no d'irregularitats. Aquests diners són els que es destinen per a la formació dels aturats. "S'ha produït el pitjor escenari possible per culpa de la mala diligència de la Generalitat per donar informació, que no ha generat la confiança o la tranquil·litat a la UE i no només ha bloquejat una part de les ajudes destinades a Catalunya, sinó totes", va afegir Rañé. El diputat socialista va destacar que "ja no es tracta només del presumpte finançament irregular del cas Pallerols o dels 400 milions que en un principi la Generalitat deia que tenia congelats, sinó de 9.650 milions que afecten el Servei Català d'Ocupació, programes d'incorporació laboral de la dona o activitats per combatre el fracàs escolar entre els joves de barris urbans". Així mateix, quan el grup parlamentari socialista va preguntar Pujol fa dos anys sobre la gestió d'aquests fons, aquest va assegurar que funcionaven molt bé i que es feia coresponsable amb cadascun

► Miquel Iceta

dels seus consellers, per la qual cosa, va dir Rañé, "volem una explicació i que el president assumeixi la coresponsabilitat". Per la seva banda, el portaveu del PSC, Miquel Iceta, va demanar la creació d'una comissió d'investigació que permeti esbrinar el fons de l'assumpte i va considerar, en aquest sentit, poc adequat el debat monogràfic sobre el cas Pallerols. Aquest afer ha agreujat encara més les tenses relacions que hi ha entre els dos socis de la coalició governant.

La UE ha confirmat la suspensió de la totalitat de la partida del FSE corresponent a Catalunya l'any 1999, uns 9.650 milions de pessetes

► Josep Maria Rañé.

Visita del grupo parlamentario a Euskadi

Una delegación del grupo parlamentario PSC-Ciudadanos pel Canvi se desplazó el lunes 6 de noviembre al hemiciclo de Vitoria para mantener una reunión de trabajo con sus homólogos vascos. En el encuentro se analizó en profundidad la situación política general, sobretudo la referente a Catalunya y al País Vasco, y se intercambiaron diversas experiencias derivadas de la actividad de oposición de los dos grupos. Pasqual Maragall, que encabezó la delegación catalana al igual que Nicolás Redondo lo hizo con la vasca, fue muy crítico con la actitud de José María Aznar y Xabier Arzalluz respecto al problema terrorista, y volvió a apelar a la necesaria unidad de los demócratas para comenzar a atisbar vías de solución al conflicto.

► Grupo parlamentario del PSC en una foto tomada en el hemiciclo de la Ciutadella.

► No es pot jugar amb els fons per als aturats.

El II Congrés Municipalista de Catalunya cada cop més a prop

► Manuel Mas.

La Federació de Municipis de Catalunya (FMC) i l'Associació de Municipis i Comarques (AMC) estan ja preparant l'organització del Segon Congrés Municipalista de Catalunya. Les reunions del Comitè Organitzador fins ara ja han marcat el programa de continguts del Congrés, deixant per més endavant la decisió sobre la data de celebració, el lloc i el reglament de la trobada municipalista. Pel que fa als continguts, el Congrés analitzarà la modernització de l'administració pública catalana, els recursos i finançament dels ens públics locals, el territori i l'urbanisme, les relacions amb els ciutadans i la transició de l'administració cap a la societat de la informació.

El ayuntamiento de Barcelona impulsa un pacto por la limpieza

El ayuntamiento de Barcelona ha promovido un gran acuerdo ciudadano para conseguir una ciudad más limpia y sostenible. El pacto, impulsado por el concejal de servicios municipales y mantenimiento, José Ignacio Cuervo, ha sido suscrito por todas las fuerzas políticas presentes en el consistorio así como por cerca de una cincuenta de entidades ciudadanas. Para cumplir con el objetivo de tener las calles limpias y de avanzar en la recogida selectiva de residuos el ayuntamiento ha efectuado una importante inversión en la nueva contrata municipal. Ahora, es necesaria la implicación de todos los ciudadanos.

Xarxa Barcelona, Municipis de Qualitat ja és una realitat

El nou programa Xarxa Barcelona, Municipis de Qualitat de la Diputació de Barcelona, que té com a objectiu posar en marxa infraestructures, equipaments i serveis locals de qualitat, ja és una realitat. Tal com estava previst, la Diputació i els ajuntaments ja han concertat les necessitats municipals fins el 2003, i ja han adoptat els preacords necessaris per desenvolupar les actuacions adients.

Fruit d'aquest procés de concertació amb els municipis, la Diputació de Barcelona destinarà, en una primera fase de desplegament del projecte de Xarxa Barcelona Municipis de Qualitat, 17.000 milions de pessetes per a unes 500 actuacions inversores en tots els municipis de la província de Barcelona, durant el període 2000-2003. Els principals projectes i equipaments locals que es promouran seran les obres de millora de l'espai públic, la construcció d'equipaments culturals i

► Manuel Royes.

esportius, la rehabilitació i edificació de cases consistorials, la creació i arranjament de camins i vies locals, i les actuacions sobre el patrimoni arquitectònic local, entre d'altres.

Cuatro alcaldes promueven un tranvía que una los dos Vallès

► Tranvía.

Cuatro alcaldes de las comarcas del Vallès Occidental y Oriental, tres de ellos socialistas, quieren recuperar un tranvía histórico, "el Calderí", y apostar por el transporte público. Estos

son, a grandes rasgos, los dos objetivos que se han propuesto las alcaldesas socialistas de Mollet del Vallès, Montserrat Tura; Caldes de Montbui, Montserrat Domènech; i Palau-solità i Plegamans, Teresa Padrós; y el alcalde de IC-V de Santa Perpètua de Mogoda, Pere Bufí; con la ayuda de los presidentes de los consejos comarcales del Vallès Oriental y Occidental, los también socialistas, Jordi Terrades y Carles Ferré.

El proyecto de recuperación del tranvía ha sido elaborado por Barcelona Regional, y pretende construir una nueva red ferroviaria que tendría un coste estimado de 24.500 millones de pesetas. La alcaldesa de Mollet del Vallès, Montserrat Tura, asegura que "aunque se trata de una inversión elevada, este tranvía ahorraría dinero a largo plazo, ya que el consumo energético del tren es más económico, limpio y sostenible" y afirma que "queremos formar parte de la segunda corona metropolitana, pero con calidad de vida".

Jordi Pujol discrimina els municipis governats pel PSC amb el PUOSC

► Martí Carnicer, autor de l'informe.

El Govern de la Generalitat presidit per Jordi Pujol continua discriminant els municipis governats pel PSC. A aquesta conclusió s'arriba després de comparar els ajuts a la inversió local previstos en el Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya (PUOSC) per al període 2000-2003.

Segons l'informe elaborat pel diputat socialista i ex alcalde d'El Vendrell, Martí Carnicer, els municipis amb ajuntaments socialistes rebran 1.500 milions menys que els municipis governats per CiU. Si es comparen les xifres segons la grandària dels municipis, es comprova que els ajuntaments socialistes reben

sempre, en tots els trams de població, menys recursos. Així, ens les poblacions menors de 1.000 habitants, aquelles que compten amb alcaldes del PSC tenen uns ajuts que suposen el 74% de la mitjana dels municipis d'aquestes característiques, mentre que els de CiU se situen per damunt de la mitjana, amb el 111%. Aquesta discriminació encara és més acusada en les ciutats majors de 50.000 habitants, on les que són governades pel PSC obtenen el 91% de la mitjana, i les de CiU el 142%. D'altra banda, el PSC considera decebedora l'aportació total del PUOSC 2000-2003 prevista pel Govern de la Generalitat. La xifra inicialment prevista puja a 35.499 milions de pessetes, molt lluny de les quantitats que realment necessita el món local català. Per tant, el PSC proposarà al Govern de la Generalitat un augment addicional de recursos xifrats entre els 3.000 i els 4.000 milions de pessetes.

L'organització del Fòrum 2004 avança a bon ritme

► Joan Clos.

El primer Fòrum Universal de les Cultures, que se celebrarà a Barcelona l'any 2004, suposarà per a la ciutat, tal com va passar als Jocs

Olímpics del 1992, la construcció de nous equipaments i infraestructures que milloraran i modernitzaran l'urbanisme de Barcelona.

381 projectes firmats per 155 arquitectes s'han presentat al concurs per realitzar les obres d'infraestructura i urbanisme previstes dins el Fòrum 2004. El concurs va convocar-se el mes de juliol i va tancar-se a finals de setembre. Les obres que han sortit per concurs afecten, sobretot, la desembocadura del Besòs i el final de la Diagonal. En concret, algunes de les obres que es tiraran endavant gràcies a la celebració del Fòrum 2004 són les calçades laterals de la Ronda Litoral, la plataforma on se situarà el zoo marí, el palau de congressos, l'edifici central del Fòrum, la nova zona de banys, el parc marítim, i diverses illes d'oficines i habitatges.

El alcalde de Sant Adrià ofrece a la oposición un gobierno de unidad

El alcalde socialista de Sant Adrià de Besòs, Jesús María Canga, que gobierna con mayoría absoluta (15 concejales de un total de 21), ha ofrecido a los partidos de la oposición formar un gobierno municipal de unidad. Con esta propuesta, que el alcalde socialista hizo el mismo día en que ETA asesinó al concejal del PP de esta localidad, José Luis Ruiz Casado, Canga quiere demostrar que, en democracia "se puede trabajar en común pese a tener diferente ideología". Los grupos de la oposición, formada por el PP, CiU y el grupo independiente PISAB, han aceptado la propuesta del alcalde y ya se han incorporado al gobierno municipal. En palabras del portavoz municipal del PP "es evidente que no nos podíamos negar a esta propuesta" y añade que "entrar en el gobierno de unidad es el punto culminante de una colaboración que ya empezó en el año 1995".

Maragall presentó en Manlleu el Pacto Local para una nueva ciudadanía

En Catalunya viven actualmente cerca de 150.000 extranjeros, y todo hace pensar que serán muchos más en los próximos años. La necesidad de mano de obra, por ejemplo, se sitúa alrededor de los 120.000 inmigrantes por año en España. En este contexto, nuestro gran reto es el de promover la integración y la convivencia con las personas inmigradas.

La ciudad de Manlleu -una población industrial de 17.000 habitantes situada en la comarca de Osona- fue el escenario escogido por Pasqual Maragall para presentar el viernes 7 de octubre la propuesta de Pacto para una nueva ciudadanía. En su propuesta, Maragall expresó la voluntad de concretar el compromiso explícito de todas las fuerzas políticas, y también de las organizaciones sociales, de garantizar un marco de convivencia y progreso común sobre la base de asumir que la inmigración es una cuestión de país y que, por tanto, ha de abordarse necesariamente desde el consenso, partiendo de la consideración de la persona inmigrada como un nuevo ciudadano y, en consecuencia, adaptar las políticas legislativas, autonómicas y municipales a este hecho.

Hay que felicitarse por el consenso que existe entre las fuerzas políticas catalanas a la hora de abordar el fenómeno inmigratorio

La elección de Manlleu no fue casual, no en vano es una ciudad con un alto porcentaje de población inmigrada, concentrada además en determinados barrios, y donde el anterior alcalde, el socialista Ramon Sitjà, perdió su cargo en las pasadas municipales a causa de una sucia campaña denigratoria, en la que se le acusaba de favoritismo hacia los inmigrantes. El propio Sitjà acompañó a Maragall y a otros dirigentes del partido

► Un momento de la reunión en Manlleu.

El fenómeno de la inmigración hay que abordarlo desde la proximidad, traspasando competencias y recursos a los ayuntamientos

en el acto celebrado en un centro cívico de Manlleu ante un auditorio compuesto por parlamentarios, concejales y responsables políticos del ámbito de la inmigración y cooperación. En su intervención, Maragall alertó contra el germen incipiente de la xenofobia en nuestra sociedad. Un ejemplo próximo es el de la reciente constitución de una autodenominada Plataforma Vigatana, liderada

por un antiguo militante de Fuerza Nueva, y que pretende presentarse en las municipales en Vic y en otras poblaciones de la comarca de Osona para capitalizar un presunto resentimiento de la población hacia los inmigrantes.

Para el líder del PSC, según explicó, hay dos elementos clave para abordar de forma adecuada el fenómeno inmigratorio. Por un lado, el necesario consenso entre las fuerzas políticas en este tema, un acuerdo que pasa por retirar la cuestión del debate político y afrontarlo como lo que es, un gran tema de país. Maragall se felicitó de que en Catalunya ya exista ese consenso, y prueba de ello es la resolución sobre inmigración que se aprobó en el Parlament por unanimidad en el último debate de política general (ver texto íntegro en el cuadro adjunto).

La otra gran piedra sobre la que ha de pivotar la política de inmigración es la de actuar desde la proximidad. Como dijo Maragall, "el tema de la inmigración no es estatal ni nacional sino local", por lo que es necesario traspasar competencias y recursos a los ayuntamientos para que puedan incidir en terrenos como la educación, la vivienda, el trabajo, los servicios de apoyo a la familia o la justicia local. Las ciudades, los pueblos, los barrios, son las comunidades humanas donde el conflicto se manifiesta, por ello son, al mismo tiempo, el único lugar donde estaremos en condiciones de resolverlo.

Hay que trabajar sobre la base de que la condición de ciudadano de todas las personas residentes ya no es ni cuestionable ni negociable

Y afortunadamente en Catalunya estamos en excelentes condiciones para ganar este reto. Tenemos experiencia en el hecho migratorio, tenemos capacidad y voluntad de integración, ya que siempre hemos sido capaces de acoger la pluralidad y, a la vez, de definir una identidad propia.

Por otra parte, hay que trabajar sobre la base de que la condición intrínseca de ciudadanía de todas las personas residentes ya no es ni cuestionable ni nego-

► Nadie podrá contener el flujo migratorio.

ciable. Si los inmigrantes han de aceptar nuestro sistema de valores, la consecuencia lógica es que puedan ejercerlos. Y ello ha de suponer, por ejemplo, poder participar plenamente en las elecciones municipales, entendiendo que éste es un requisito esencial para su integración plena. En este sentido, Maragall apuntó que podría aprovecharse el momento de la aprobación de la futura Ley Electoral Catalana para incluir este supuesto, ya que, según apuntó, "la sociedad está empezando a estar madura para asumirlo".

Resolució del Parlament en matèria d'immigració (aprovada per unanimitat)

El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a:

1. Fomentar el consens entre totes les forces polítiques en el disseny i l'aplicació de les polítiques i actuacions que afectin la immigració.
2. Promoure l'acord entre totes les forces polítiques per tal que el tema de la immigració no sigui objecte d'instrumentalització electoral ni de confrontació partidista, tant en el conjunt de Catalunya com en cadascun dels seus municipis.
3. Impulsar un pacte local per a la nova ciutadania, amb la participació de totes les administracions i els agents socials, per garantir els recursos i competències necessàries a totes les administracions catalanes (Generalitat, ajuntaments i d'altres administracions locals) perquè puguin executar polítiques efectives de rebuda i integració d'inmigrants en matèria d'habitatge, ensenyament, assistència social, econòmica, laboral, cívica i cultural.
4. Continuar treballant per facilitar el reagrupament familiar, d'acord amb les directrius i recomanacions de la Unió Europea.
5. Impulsar mecanismes de coordinació a nivell estatal, i europeu amb els països d'origen de la població immigrada, per tal de facilitar la integració social i afavorir el retorn d'aquells que ho desitgin.

La nova Carta de Drets Fonamentals: per a quina Unió Europea?

En el Consell Europeu celebrat a Colònia el 3 i 4 de juny de 1999, els Caps d'Estat i de Govern de la Unió Europea es van posar d'acord en que calia elaborar una Carta de Drets Fonamentals. Al darrera d'aquesta decisió hi ha la idea que, donat el grau actual d'evolució de la Unió Europea, cal disposar d'un text que posi de manifest la importància i l'abast dels drets que exerceixen els ciutadans de la Unió.

► La ciutadania europea té cada dia més sentit amb la Carta.

► Maria Badia

Per a l'elaboració d'aquest projecte de Carta, es va decidir crear un òrgan ad hoc en el que hi estiguessin representats els Estats, la Comissió Europea, el Parlament Europeu i els Parlaments Nacionals. En total 62 persones han estat treballant, des del maig de 1999, per tal de tenir a punt el projecte. El text resultant, a més d'un preàmbul, consta d'un total de set capítols: dignitat, llibertats, igualtat, solidaritat, ciutadania, justícia i disposicions generals. El text va ser lliurat als Caps d'Estat i de Govern en el Consell Europeu que es va celebrar a Biarritz els dies 13 i 14 d'octubre. I aquests decidiran sobre el caràcter jurídicament vin-

Per a l'elaboració de la Carta, es va decidir crear un òrgan ad hoc en el que hi estiguessin tots representats

culant dels 54 articles que es preveuen per a la Carta, així com sobre la seva eventual inclusió en el Tractat de Niça. Finalment veurà la llum la debatuda Carta de Drets Fonamentals per la Unió Europea. Per comprendre'n la transcendència, s'imposa una reflexió sobre la natura mateixa del projecte polític europeu. Quin és l'objecte que, de fet, la Unió Europea uneix? 15 Estats o una unió de pobles? Si volguéssim mantenir els Estats com a pedra angular de l'arquitectura de la Unió, no ens caldria una constitució. Si, en canvi, apos-

tem per una unió de pobles en tant que col·lectius d'individus, hem de dotar-nos d'una llei fonamental que defineixi què és la ciutadania europea. I els 62 membres de la convenció han fet precisament això: han escrit una "Carta de Drets" com s'ha fet en cadascuna de les revolucions liberals o democràtiques.

Europa pateix d'un excés de burocràcia i les seves institucions es veuen encara afectades pel dèficit democràtic

A causa de l'ambigüitat usual i de les imprevisibles vicissituds de la política europea, es podia pensar que el procés podria acabar consistint en limitar-se a refundre els drets ja existents en les constitucions nacionals, en la convenció europea dels drets de l'home i en totes les altres cartes, 4 tractats i 38 protocols que Europa ha produït des dels seus inicis fins avui. En canvi, una vegada oberta la qüestió, fou inevitable voler anar més enllà d'aquest marc i dotar-se d'un instrument molt més crucial i complex.

Així, ha calgut fer esment d'uns potencials "nous drets" relatius als ràpids canvis que introdueix la ciència, als avenços tecnològics, la globalització, els fluxos migratoris... Es tracta de fenòmens, tots ells, que constitueixen un repte "saludable" per a la identitat d'Europa. Europa pateix d'un excés de burocràcia i les seves institucions es

veuen encara afectades pel dèficit democràtic. Sembla doncs indispensable crear els fonaments de la "ciutadania europea" i pensar en la perspectiva d'un "patriotisme europeu". Posar negre sobre blanc el per què un ciutadà europeu ha d'estar orgullós de ser-ne, sentir-se'n afortunat i fins i tot aspirar -hi. Tenir un text per presentar als Estats candidats a l'ingrés a la U.E., és una manera de poder dir: "llegiu, nosaltres no tolerarem la pena de mort, si voleu entrar en el nostre club, adequèu-vos-hi!" Si enumerem amb claredat els drets dels ciutadans de la Unió evitarem en el futur desconcerts en casos com el d'Àustria.

Alguns creiem que la Carta encara hauria d'anar més lluny i posar ordre sobre les competències dels òrgans

Alguns creiem que la Carta encara hauria d'anar més lluny i posar ordre sobre les competències dels organismes europeus, establir el que pertoca a la UE, als Estats, a les regions, als municipis...el principi de subsidiarietat assegura que les decisions es prenguin al nivell més pròxim als ciutadans. El fet que aquests drets fonamentals puguin convertir-se en una constitució ja ha creat fortes divisions entre els que recolzen que la Carta sigui jurídicament vinculant i els que pretenen que únicament tingui "caràcter declaratiu". Es fa molt difícil creure que a Niça hi haurà la unanimitat necessària per donar-li el rang de llei fonamental. El debat, en tot cas, és un debat polític i haurà de determinar fins a quin punt els Estats estan disposats a progressar cap a la integració política i social de la U.E. Tot i que les expectatives són moderades, del contingut final de la Carta i del seu eventual caràcter vinculant, se'n podrà entendre el que vol ser l'Europa del 2000.

Maria Badia i Cutxet
Secretària de Política Europea i
Internacional del PSC

La Carta de Drets Fonamentals de la Unió Europea

Dignitat, Llibertats, Igualtat, Solidaritat, Ciutadania i Justícia són els sis capítols del projecte de la Carta de Drets Fonamentals de la Unió Europea.

El preàmbul del projecte arrenca amb el compromís dels pobles d'Europa per tal que la UE "sigui cada cop més estreta" i faci compatible "el respecte de la diversitat de cultures dels pobles europeus" amb "la identitat nacional dels Estats membres".

Dret a la vida: El primer capítol (Dignitat) esmenta que tota persona té dret a la vida i a la dignitat humana. Més endavant, en l'apartat de les Llibertats, la Carta aporta la garantia que cap persona podrà ser extraditada a un país que mantingui la pena de mort. L'esclavitud i la tortura també estan prohibides. La Carta també prohibeix la "clonació reproductora d'éssers humans", així com el tràfic d'òrgans.

Igualtat: Reafirmar la "igualtat entre homes i dones" i remarcar la protecció dels infants i de les persones discapacitades. El respecte de la Unió a la "diversitat cultural, religiosa i lingüística" és un altre article d'aquest apartat.

Llibertats: "Tota persona té dret a la llibertat i a la seguretat", així comença aquest capítol. Inclou també el dret a la "llibertat de pensament, consciència i religió", així com la llibertat d'expressió, reunió i associació. Respecte al dret a l'educació, la Carta diu que "inclou la facultat de seguir gratuïtament l'ensenyament obligatori".

Drets laborables: Sota el capítol Solidaritat, la Carta reconeix els drets sindicals comuns de la U.E. i l'accés a la seguretat social i l'ajut social. Es recull el dret a la "protecció en cas d'acomiadament injustificat" i prohibeix "el treball infantil" així com "la protecció dels joves en el treball".

Ciutadania: Aquest apartat inclou el "dret de ser elector i elegible a les eleccions al Parlament Europeu i a les eleccions municipals". Esmenta, també "que els ciutadans de la Unió tenen dret a circular i residir lliurement en el territori dels Estats membres" i a la "protecció diplomàtica". Finalment es fa algun esment als immigrants. Afirma que "els nacionals de tercers països que resideixen legalment en el territori dels Estats membres tenen dret a unes condicions laborals equivalents a la resta dels ciutadans de la Unió".

Justícia: És l'últim capítol de la Carta i té com a principis, entre d'altres, la "presumpció d'innocència i drets de la defensa".

El text complet de la Carta es pot trobar a:
<http://www.europarl.eu.int/charter/es/default.htm>

Pujol es incapaz de nombrar un nuevo director para TV3

► Miquel Puig y Lluís Oliva, a la derecha de la imagen, en una comparecencia parlamentaria.

Los necesarios cambios en el panorama audiovisual público catalán que la oposición y los profesionales vienen exigiendo de forma reiterada desde el inicio de legislatura parece que van a quedarse en un mero retoque cosmético. Al menos eso es lo que puede deducirse de la reciente dimisión del director de TV3, Lluís Oliva, y la sorprendente asunción del timón de la televisión pública por parte del director general de la CCRTV, Miquel Puig, por otra parte, destacado afiliado convergente y alto cargo de la Generalitat durante mucho tiempo. Pero el problema no es sólo éste, sino que “la asignatura pendiente del pluralismo informativo no está resuelta, puesto que Miquel Puig mantiene en sus cargos a la antigua dirección de informativos de TV3, nombrada por Lluís Oliva, así como a la dirección de Catalunya Ràdio”, según declaró al diario El País Joan Ferran, portavoz socialista en la comisión parlamentaria de control de la CCRTV. El mantenimiento en sus cargos del jefe de los servicios informativos de TV3, Josep Maria Torrent, y del director de Catalunya Ràdio, Joan Maria Clavaguera, suponen el continuismo puro y duro de la politización y el sectarismo en unos medios de comunicación pagados con el dinero de todos los catalanes. “En TV3 -apuntó también Joan Ferran- se ha instalado la misma sensa-

ción de provisionalidad que sufre el gobierno de la Generalitat, y eso impide una necesaria y decidida toma de decisiones para rescatar a la televisión pública catalana de un callejón sin salida”. Los 105.000 millones de pesetas que acumulaba de deuda TV3 al cierre del ejercicio pasado son un lastre demasiado grande.

Los 105.000 millones de pesetas que acumulaba de deuda TV3 al cierre del ejercicio pasado son un lastre demasiado grande

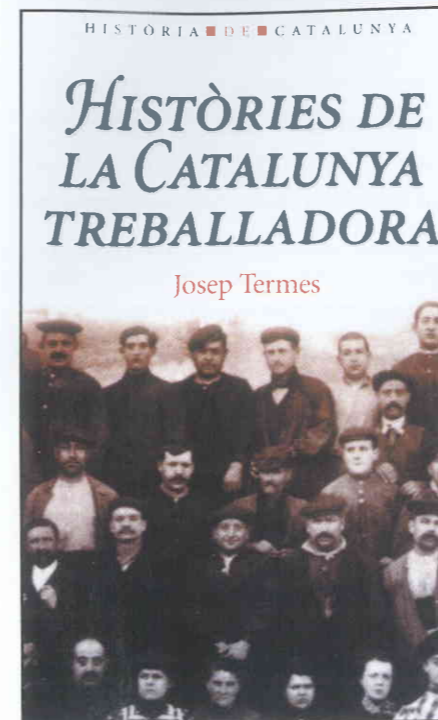
Pujol no ha tomado nota del generoso ejemplo que dio el ex-director general de COM-Ràdio, Enric Sopena, con la dimisión de su cargo antes del verano. Este no es el camino que demanda la sociedad catalana. Como muy bien recordó Maragall en el debate de política general celebrado en el Parlament, “hemos de acordar la manera de proseguir con la tarea de modernización del espacio audiovisual de Catalunya, con especial atención a la neutralidad y viabilidad económica de los medios de titularidad pública y a la independencia de los privados.

Se celebró en Barcelona el primer congreso de redes ciudadanas

Del 2 al 4 de noviembre se celebró en el Hotel FERIA Palace de Barcelona el primer Congreso Global sobre Redes Ciudadanas bajo el lema “Construyendo un Internet para los ciudadanos”. Redes Ciudadanas es un término genérico para definir diferentes clases de usos de internet y de las tecnologías de la información para la transformación de las comunidades humanas. En algunos países se denominan redes libres, en otros son llamadas telecentros, en otros son vistas como activas “ciudades digitales”. En todos los casos, las Redes Ciudadanas congregan personas deseosas de participar en el renacimiento de su propia comunidad en la era digital. Son más que una simple página web o un portal. Hay nuevos tipos de sociedad, de comunidad. Podemos definir Red Ciudadana como un modo de utilizar las tecnologías de la información por un actor local con el propósito de la transformación local. Los objetivos de esta conferencia fueron: el intercambio de experiencias, la identificación de resultados claves, el dar apoyo a la cohesión regional, permitir el trabajo en red y la interacción, y desarrollar algunas acciones concretas.

LECTURA

Termes, Josep. “Històries de la Catalunya treballadora”. Barcelona, Empúries, 2000, 174 pàgines.

Històries de la Catalunya treballadora ofereix una visió exhaustiva i completa de

les coordenades socials, culturals i polítiques que van influir en el naixement i l'evolució del moviment obrer a Catalunya, i també dels debats i manifestos que aquest moviment va generar. L'obrerisme català ja té cent cinquanta anys de vida i s'ha distingit per la seva capacitat organitzativa, pel valor de les seves activitats, per les biblioteques, els ateneus i institucions que va crear i la premsa que va produir. Josep Termes estudia la literatura utòpica catalana, la importància de la Primera Internacional en els nuclis obrers barcelonins i l'aparició de l'anarquisme i el terrorisme; presenta les caricatures de les classes dirigents que apareixen en periòdics obrers com *La Tramontana* o *La Anarquía*; i analitza els efectes del bolxevisme a Catalunya, les relacions entre la CNT i la Generalitat i els Fets de Maig de 1937. *Històries de la Catalunya treballadora* interessarà tant els especialistes com els amants de la cultura popular. Josep Termes ha escrit una obra de referència, de lectura indispensable per a tots aquells que vulguin entendre un dels moviments obrers més originals i poderosos de l'Europa Occidental.

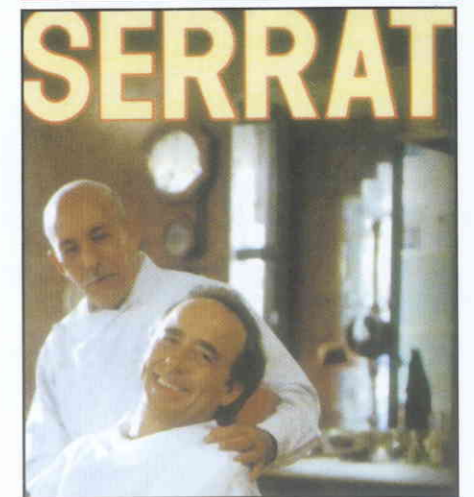
ART

“Els anys fauves. 1904-1908”. La Pedrera. Centre Cultural Caixa de Catalunya (Barcelona). Fins el 7 de gener de 2001.

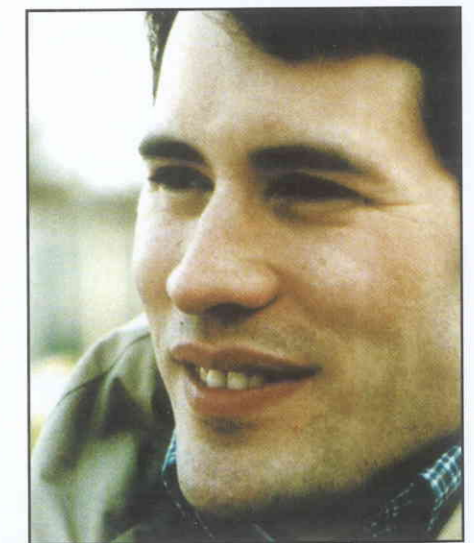
El fauisme, desenvolupat a França durant el breu lapse de quatre anys, va ser un dels principals corrents d'avantguarda europeus, on l'autonomia i l'exaltació del color en la pintura van resultar una experiència pràcticament nova en l'art occidental. L'exposició “Els anys fauves” presenta una selecció de 65 olis i 25 gravats realitzats pels artistes més representatius del corrent: George Braque, Raoul Dufy, Henri Maguin, Henri Matisse o Maurice de Vlaminck.

MÚSICA

Serrat, Joan Manuel, “CANSIONES”. El último disco de Serrat es un homenaje a una relación de amor de más de treinta años del cantautor catalán con el continente americano. Tarrés, un alter ego del cantante cuyo nombre sale de darle la vuelta a su apellido, recoge en las catorce “cansiones” que integran este trabajo un pequeño crisol de la rica y variada tradición de la música popular en Latinoamérica. Del tango al vallenato, de México a Chile, Tarrés-Serrat nos muestra con este disco un retazo de su intimidad.

CINEMA

“Recursos humanos”. Francia, 1999. Director: Laurent Cantet. Intérpretes: Lalil Les Pert y Jean-Claude Vallod. Drama. Cines Verdi de Barcelona. Un estudiante de empresariales realiza las prácticas en la empresa donde trabaja su padre. En ese nuevo trabajo descubrirá el posible despido de su propio padre.

Carles Flavià, actor: "Me gusta Maragall porque es un político que sorprende"

Peso más la vocación de artista que la de sacerdote, ¿fue lo suyo una súbita revelación o la consecuencia lógica después de un largo proceso?

Me hice sacerdote en una época en que esta salida era un cajón de sastre donde se refugiaba gente con inquietudes diversas, de tipo social, político, sindical. De todas maneras, creo que se trata de ocupaciones parecidas, en la medida en que en las dos tratas con el público. Si el evangelio es explicar una buena noticia, ahora, como actor, hago también algo similar.

Pepe Rubianes y Joan Lluís Bozzo han sido dos de sus grandes mentores; ¿qué ha aprendido de cada uno de ellos?

Quisiera aprender de Pepe toda la simpatía que tiene en el escenario, su capacidad de seducción. De Bozzo, como actor, destacaría su habilidad para explicar de forma seria cosas que te dan risa. Son dos artistas que llegan mucho a la gente. Me gustan también Miguel Gila y Rafael Álvarez "el Brujo".

¿Es el monólogo el reto más difícil de un actor? ¿Cómo surgen sus creaciones?

No, en mi caso es al revés, para mí lo difícil sería hacer un Shakespeare o algo parecido. Nunca lo he hecho y me cuesta imaginarme recitando un texto en una obra con otros actores. Para mí hacer monólogos es muy sencillo. A partir de un hilo conductor fijo voy sacando e introduciendo elementos salidos de la cotidianeidad.

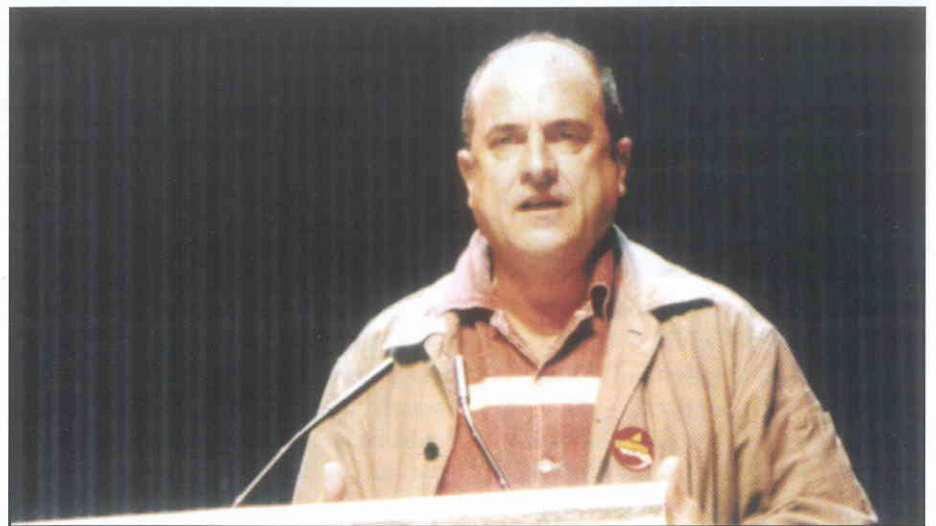
Ciutat del Teatre versus productoras privadas, teatro en castellano versus teatro en catalán, ¿cómo ve el actual panorama teatral barcelonés?

Yo me siento un recién llegado a este mundo, me muevo en un contexto de gente que lleva más de veinte y de treinta años de profesión. Más que teatro, lo que yo hago es lo que los americanos llaman "star up", que es ponerse de pie en un escenario y hablar, como lo que hace Andreu Buenafuente al principio de su programa. A mí todas estas polémicas, aunque las conozco por mis amigos, me quedan aún un poco al margen.

Radio, televisión, teatro, ¿qué es lo que le gusta de cada medio?

Me gusta la radio porque estás solo hablándole a la pared, me gusta también el teatro porque es más cálido, tienes el público

Nadie diría que ha sido cura a juzgar por los comentarios que sobre el matrimonio hace en su último espectáculo, *El estado del malestar*, que se puede ver de miércoles a domingo en la Sala 2 del barcelonés Club Capitol. El reconocimiento teatral que ha obtenido por tan corrosivo e irónico montaje, va unido a su éxito en BTV, donde su programa "Qualsevol nit pot sortir el sol" cierra la programación de la cadena noche tras noche y es ya todo un clásico desde el inicio de la emisora local. Actualmente colabora con una conexión diaria en el programa de Manuel Fuentes de RAC1 y es nuevo colaborador del equipo de Xavier Sardà en "Crónicas marcianas" de Tele 5.

delante. En televisión tengo menos experiencia y me atabaló un poco más: no sé si he de dirigirme al presentador, al público del plató o al televidente. El cine también me gusta mucho. Todos los medios tienen su encanto.

¿Qué recuerdos tienen de la famosa campaña del cambio del 82?, ¿Viviremos pronto algo similar?

Era manager de la Orquesta Platería y el PSOE nos contrató para hacer 23 mitines, pero la estrella absoluta fue Felipe González. Creo que tanto con Maragall como con Zapatero ha vuelto la ilusión. Maragall tiene una manera distinta de hacer las cosas, es un político que sorprende. Zapatero es una cara joven y tiene unas maneras que apuntan buenas expectativas.

¿Gobierna Aznar de acuerdo con el evangelio?

No, y seguro que el obispo Casaldàliga todavía lo creería menos. En todo caso estará de acuerdo con la versión conservadora del evangelio que da la Iglesia

Católica oficial, que se posiciona sobre cuestiones que ni el mismo Jesús se planteó.

¿Qué nuevos retos profesionales se plantea?

Me haría ilusión ir de gira con mi espectáculo por toda España, lo he paseado ya por Catalunya, pero quiero darlo a conocer a más gente. Tengo también ganas de hacer algún montaje con Manuel Fuentes. Hemos hablado de ello sin concretarlo, pero podría ir en la línea de una relación en clave de comedia entre un padre y un hijo.

QUIEN ES CARLES FLAVIA

Carles Flavià nació en Barcelona el 10 de septiembre. Es Bachiller de Filosofía por el Instituto Católico de París y Licenciado en Teología por la Facultad de San Paciano de Barcelona. Entre finales de los 70 y principios de los 80 comienza a relacionarse con el mundo del espectáculo. En 1997 se da a conocer con su primer espectáculo: Epístolas de Carles Flavià, en la Bodega Bohemia.